

תת"ע 4782/04 - מדינת ישראל נגד זיו משה זאב יותם

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4782-04-20 מדינת ישראל נ' זיו משה זאב יותם
בפני כבוד השופטת שרתית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
זיו משה זאב יותם
הנאשם

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 19.10.6. הודיעת תשלום קנס בגין אי צוות לTIMER 302 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנות 22(א) ו-64(ד) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

הנאשם כפר באישום המ מיוחס לו וטען "זה לא נכון, עצרתי אחרי קו העצירה, אני מתokin, עצרתי לפני קו העצירה איפה שצריך ומה מקום שהשוטר עמד, הוא לא יכול היה לראות אותי. יש לי תמונות שצילמתי במעמד מתן הדו"ח".

מטעם המאשימה, העיד רס"ל ולא אסעד, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוצגו סרטון ותמונות של הצומת.

על פי גרסת המאשימה, ביום 19.10.6, בסמוך לשעה 15:38, נהג הנאשם ברכב בהרצליה, ברחוב בר אילן, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם רחוב בן גוריון, נצפה על ידי העיד, שעמד ברחוב בן גוריון, כ-15 מטרים אחרי הצומת, כאשר הוא פונה ימינה בצומת, מבלי לצאת לTIMER 302 המוצבים בכיוון נסיעתו.

העד הורה לנאשם לעזר את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "מכחיש בטעקף את האשמה. לשוטרים אין זוית ראייה לקו העצירה".

עמוד 1

בחקירתו הנגדית, מסר העד כי אינו יכול לסמן על גבי סקיצה שערך הנאשם, היכן בדיק עמד, אך זה היה מרחק של 15 מטרים מהצומת, בסמוך למדרכה ולבן גורון 8.

ביחס לתמונות שהציג לו הנאשם, השיב העד כי אם ציין בנסיבות את קו העצירה, מעבר החציה והתרמורם, סימן שראה אותו ממוקם עמידתו.

באשר לטענת הנאשם, לפיה, אם הוא לא יכול לראות את העד מקו העצירה, הרי שגם העד לא יכול היה לראות אותו, השיב העד כי אם ציין בדו"ח כי הבחן בנתן פונה ימינה מבלי לצית לתרמור, הרי שכן היה.

ה הנאשם הציג סרטון שצילם בצוות ולביו טען העד כי לא צולם בזמן העבירה אלא לאחריה ולשאלת בית המשפט, נוכח מגבלת שדה הראייה שניצפה בסרטון, השיב כי עמד "סמוך למדרכה".

ה הנאשם העיד להגנתו ועל פי גרסתו נהג במקום האמור, כפי שהוא עושה מדי יום וכמו תמיד, הקפיד לעזoor לפני קו העצירה, בטרם שפנה ימינה בצוות. לדבריו, בשל גדר ירויקה המוצבת במקום, לא ניתן לראות את קו העצירה, אלא אם עומדים על אי התנועה הבניי וכן נהגים השוטרים מАЗ.

בחקירתו הנגדית, השיב הנאשם כי ראה את העד רק לאחר שזה סימן לו לעזoor, אך אם העד היה עומד באמצע הכביש, כדי שיהיה לו שדה ראייה לקו העצירה, הוא היה מבחין בו לפני כן.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחרתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידת הנדרשת בהילך פלילי, כי הנאשם עבר את העבירה המוחסת לו בכתב האישום.

בתיעוד נסיבות ביצוע העבירה, בחר העד שלא לציין מפורשות היכן עמד והמיןוח העומום "בסמוך למדרכה", אין בו די, שכן מראיות שהציג הנאשם, נראה כי אכן, קיימת מגבלת שדה ראייה במקום ולכן, יש חשיבות רבה עוד יותר לבחינת מקום עמידתו של העד והאם יוכל היה להבחן ממש ברכב הנאשם, לפני הגיעו לקו העצירה, אם לאו.

ה הנאשם עומד על גרסתו, ועדותו בבית המשפט עשתה עלי' רושם אמיתי.

בע"פ 4004 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודרך, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בזודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכoon. על כן צריכה הערקה הדינונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבל עדות שוטר גבוהה ככל שתהייה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשופט טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחייבת הספק.

המציאות תשלח לצדים עותק מפסק הדין.

מורה על ביטול הדיון והמציאות תודיע על כך לנאים טלפונית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ג תשרי תשפ"א, 11 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.